

MUNTII RETEZAT

Lupta cu înalțimile

Parasesc cabana in jurul orei opt. Pornesc pe traseul clasic, ce duce pe curmatura Bucurei. Vechile urme sunt acoperite de zapada proaspata cazuta, inasa poteca se mai distinge, asa ca nu am probleme de orientare. Pe alocuri, neacoperiti de zapada mai apare cate un semn de marcaj-banda albastra. Urc printre jnepeni. Nu dupa mult timp, orizontul mi se deschide si zaresc, in departare, abruptul Bucurei. O ceata usoara il invaluieste, iar razele soarelui il scaldă, scapand de dupa creasta Pelegii.

O ultima treapta glaciara si ajung la Bordu Tomii. Ghemuit la baza stancii, iau micul dejun: o cana cu fulci de ovaz, lapte praf si arahide macinate, plus o cana cu ciocolata fierbinte. Nu pierd prea mult timp si o iau din loc. Ajung in apropierea lacului Pietrele, pe care il ghicesc sub mantia de nea. Oapuc spre dreapta, trec pe la baza unui mic abrupt, intr-o ora, sunt pe culme intr-o mica

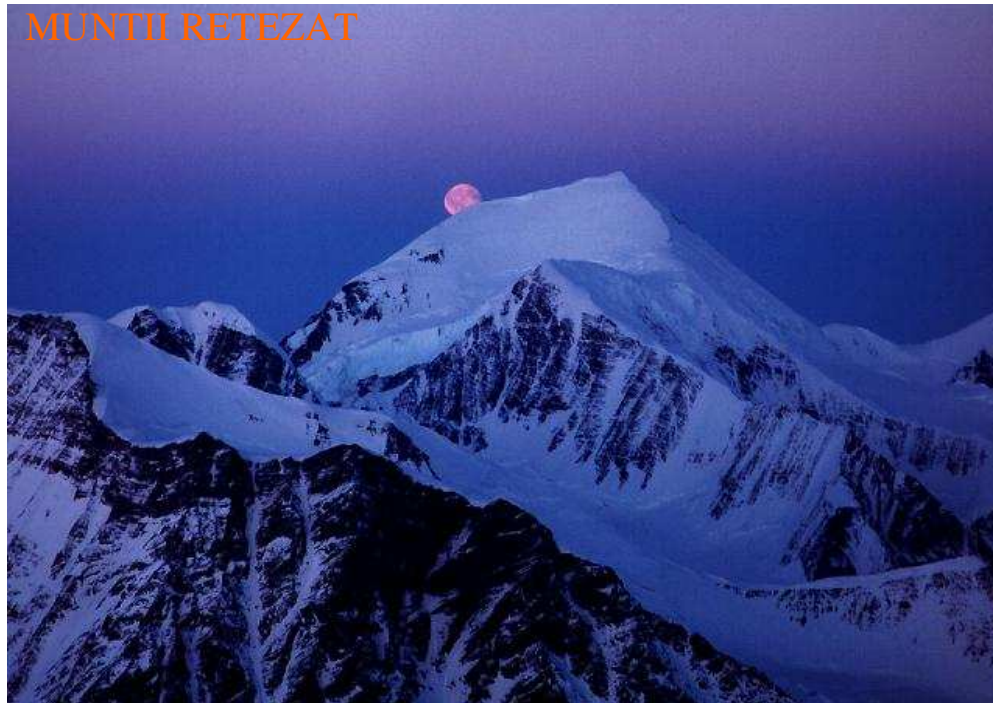
PERICOLE NEASTEPTATE

Drumul incepe sa devina din ce in ce mai dificil. Zapada proaspata, pufoasa, asternuta peste cea veche, nici prea rezistenta la apasare, face ca aproape la fiecare pas piciorul sa mi se afunde pana la genunchi. In aceste conditii, mersul devine deosebit de obositor, iar inaintarea se face cu foarte multa greutate. Adevarata problema este inasa alta: lumina soarelui a cam palit si incet, incet, a inceput sa se intunice. M-am bucurat prea putin de timpul frumos. O perdea de nori se ridica din caldarea Bucurei. O alta masa noroasa compacta se ridica amenintator dinspre Valea Pietrelor. Cabana Gentiana este de mult in ceata. Chiar si in aceste conditii hotarasc sa merg mai departe. Poate nu va fi decat ceva trecator, sau poate la altitudine, voi fi deasupra marii de nori. Voi vedea...

AVENTURA ABIA INCEPE

Cobor de pe culme. Panta versantului imi lasa impresia ca oricand se poate produce o avalansa. Deocamdata nimic amenintator. Ajung, nu fara efort in caldarea glaciara si ocolesc suprafata a cea ce, sub zapada ar trebui sa fie Taul Stanisoara, Alunec pe langa lespezile unui camp de grohotisuri si atac Hornu Mare, extrem de abrupta ma scoate in Saa Retezatului (2251m). Ajung tocmai la timp pentru un ultim tue de orizont, pentu ca ceata ma invaluieste in scurt timp fara scapare. Prudent ar fi sa ma intorc la cabana. Nu o fac inasa. Spiritul de aventura si increderea in forte proprii ma poarta mai departe, asa ca, printre lespezile imense, imi

continuu urcusul spre varf.Vad doar la 2-3 m in fata,inaintand parca in neant.La o ora din sa,destul de obosit,pasesc pe varful Retezat,la 2482 de meri altitudine.Nu se vede nimic,asa ca nu intarzii.

NOAPTEA,PRIN ZAPADA

Au urmat alte doua ore,la fel de grele ca precedentele.Coborarea directa in caldarea Stevia si urcusul pieptis al versantului opus cu pauze destul de dese.Ma scot in cele din urma pe muchia Lolaia.Ceata s-a risipit dar,in cele din urma,s-a cam intunecat.Lumina palida a lanternei nu ma ajuta prea mult,dar deodata,aud un latrat de caine.Cu siguranta vine de la cabana Pietrele.In coborare usoara,merg un timp pe creasta.la un moment dat dau de capatul unui valcel.Pornesc pe el in jos.Depasesc doua saritori ajutandu-ma de maracinisul uscat si de crengile firave ale catorva tufe.Cred ca sunt pe drumul bun.O portiune cu bolovani,un palc de molizi,o ultima ruptura de panta...si iata-ma pe poteca mult cautata!!!Este ora opt seara si este demult intuneric.Urmeaza inca un traseu pe care il cunosc.Bucata de drum pana la cabana Pietrele si apoi,pana la Gentiana,este o simpla formalitate.

Azi dimineata,la plecare,nici nu-mi imaginasem sa traiesc o asemenea aventura,dar,la urma urmei,de-asta imi place sa merg la munte!